

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.904 van 26 juni 2018
in de zaak A. 221.859/XIV-37.379**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Liesbeth Peeters
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Emiel Banningstraat 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 april 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 183.280 van 2 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.416 van 4 mei 2017.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Liesbeth Peeters, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 3 oktober 2014 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgische dochter.

Op 31 maart 2015 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt op 24 oktober 2016 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring tegen de voornoemde beslissing van 31 maart 2015 met een arrest van 2 maart 2017. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/57, § 2, 2°, 39/65, eerste lid, 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’, (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker citeert de in het middel aangehaalde bepalingen en merkt op dat zijn beroep tot nietigverklaring met het bestreden arrest niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat de synthesesamenvatting te laat zou zijn verzonden.

Verzoeker voert aan dat de kennisgeving van de nota met opmerkingen van de verwerende partij als poststempel 15 november 2016 draagt en dat naar luid van artikel 4 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 het postmerk bewijskracht heeft, zowel voor de verzending als voor de ontvangst of de weigering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich in het bestreden arrest ten onrechte op het document E-tracker van Bpost dat zich in het administratief dossier bevindt en dat vermeldt dat de brief op 14 november 2016 ter post werd aangeboden, zonder te motiveren waarom hij meer bewijskracht geeft

aan E-tracker dan aan de poststempel. Verzoeker had alleszins geen weet van een afgifte ter post op 14 november 2016 en het is onbegonnen werk iedere ontvangen aangetekende brief op het trackstelsel te controleren. Er geldt in zijn hoofd dus overmacht om te weten op welke datum de voornoemde brief ter post werd aangeboden.

Verzoeker vervolgt dat in het koninklijk besluit van 21 december 2006 omwille van de rechtszekerheid als algemene regel de bewijskracht van de poststempel wordt bepaald en hij verwijst daartoe naar het verslag aan de Koning bij dat koninklijk besluit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag daarom niet de bewijskracht van de poststempel van 15 november 2016 naast zich neer te leggen en te verwijzen naar de vermelding van 14 november 2016 op het document E-tracker.

Voor de berekening van de termijn, met name de *dies a quo*, verwijst verzoeker opnieuw naar artikel 4 van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Hij acht de berekening in het bestreden arrest dat de laatste nuttige dag om de synthesesmemorie in te dienen 29 november 2016 was, foutief. Naar analogie met artikel 39/57, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet begint de termijn te lopen de derde werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, zodat te dezen de eerste dag van de termijn 18 november 2016 was en de laatste dag om de synthesesmemorie in te dienen 2 december 2016 was. Anders dan in het bestreden arrest wordt overwogen, is het volgens verzoeker net omwille van de rechtszekerheid niet relevant wanneer de betrokkene de aangetekende brief in handen heeft gekregen, hetzij vóór hetzij ná het verstrijken van de termijn van drie werkdagen.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest expliciet verwijst naar de termijn van 15 dagen om een synthesesmemorie in te dienen overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet waarna hij op nader gemotiveerde wijze oordeelt dat het in artikel 39/57, § 2, 2°, van die wet

vermelde vermoeden niet moet worden toegepast aangezien de brief op 15 november 2016 succesvol werd bezorgd op verzoekers gekozen woonplaats. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dus terecht en op duidelijk gemotiveerde wijze geoordeeld dat de voornoemde termijn van 15 dagen is ingegaan op 15 november 2016. Volgens de verwerende partij vereist de jurisdictionele motiveringsplicht niet dat de rechter in vreemdelingenzaken het “waarom” van iedere overweging in het bestreden arrest vermeldt. De informatie van E-tracker moet als betrouwbaar worden beschouwd, gelet op de rechtspraak dienaangaande van de Raad van State en het feit dat verzoeker geen overtuigingsstukken overlegt waaruit het tegendeel blijkt. De poststempel geldt slechts als datum van verzending maar heeft, in tegenstelling tot E-tracker, geen betrekking op de datum van afgifte aan de geadresseerde. De verwerende partij merkt op dat het bestreden arrest is gesteund op de datum van ontvangst en dit los van verzoekers kritiek betreffende de datum van verzending. Een vooruitziend en zorgvuldig advocaat moet de op kantoor ontvangen brieven stipt opvolgen en het feit dat verzoeker zich niet herinnert op welke datum de brief werd bezorgd, terwijl dit volgens de informatie van E-tracker op 15 november 2016 blijkt te zijn gebeurd, doet geen afbreuk aan de geldende termijnen die de openbare orde raken. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen overmacht opgeworpen en hij vermag dit niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie te doen. Bovendien wijt de verwerende partij het feit dat verzoeker niet tijdig een synthesesamenvatting heeft ingediend aan diens eigen onzorgvuldig handelen.

De verwerende partij vervolgt dat artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van de 21 december 2006 uitsluitend betrekking heeft op de kennisgeving van processtukken aan, doch niet door, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 3, § 2, van dat koninklijk besluit had wel betrekking op stukken uitgaande van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch deze bepaling is opgeheven.

Wat de berekening van de termijn voor het indienen van de synthesesememorie betreft, stelt de verwerende partij dat uit de lezing van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet samen met het derde lid van dat artikel blijkt dat die termijn begint te lopen vanaf de dag waarop verzoeker kennis kreeg van de brief van de griffie. Verzoeker voert ten onrechte aan dat die dag niet zou zijn begrepen in de voorziene termijn.

De verwerende partij acht verzoekers redenering over de termijnberekening ook in strijd met de “ontvangsttheorie” die het Grondwettelijk Hof in het licht van de fiscale wetgeving heeft toegepast in zijn arresten nr. 85/2007 van 7 juni 2007 en 162/2007 van 19 december 2007. Het Hof oordeelt daarin dat de toenmalige keuze van de wetgever voor de datum van verzending van het aanslagbiljet als aanvangspunt van de termijn voor het indienen van een bezwaarplicht, het recht van verdediging van de geadresseerden op onevenredige wijze beperkt doordat die termijn begint te lopen op een ogenblik dat de belastingplichtigen nog geen kennis hadden van de inhoud van het aanslagbiljet. Volgens de verwerende partij vloeit hieruit naar analogie voort dat, in het licht van de rechtszekerheid, de toepassing van het vermoeden van artikel 39/57, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet uitsluitend is vereist wanneer onzekerheid bestaat over de vraag wanneer de brief op de gekozen woonplaats van de rechtzoekende werd aangeboden en niet in situaties waarin dit, zoals *in casu*, wel duidelijk is.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat het gebruik van E-tracker te dezen slechts verwarring zaait vermits de datum van afgifte op de post volgens dit systeem 14 november 2016 zou zijn terwijl de poststempel 15 november 2016 vermeldt. In de door de verwerende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad van State wordt de informatie van E-tracker steeds gebruikt als aanvulling op de poststempel om het al dan niet aangeboden zijn van een brief bij de bestemming uit te klaren.

Verzoeker is van oordeel dat hij overmacht kan invoeren in iedere stand van het geding. Bij het indienen van de synthesesememorie wist hij niet

dat de gegevens van E-tracker zich in het dossier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevonden en hij kon niet voorzien dat de postbediende hetzij in E-tracker hetzij bij het plaatsen van de poststempel een fout maakte.

Verzoeker acht de door de verwerende partij aangehaalde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in overeenstemming met zijn eigen stelling vermits in die arresten wordt gesteld dat de doelstelling om rechtsonzekerheid te vermijden “evengoed [zou] kunnen worden bereikt indien de termijn zou ingaan op de dag waarop de geadresseerde, naar alle waarschijnlijkheid kennis ervan heeft kunnen nemen, dit wil zeggen de derde werkdag die volgt op die waarop het aanslagbiljet aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”.

Beoordeling

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat verzoeker wat de tijdigheid van de door hem ingediende synthesesememorie betreft verwijst naar de brief van de griffie met de vraag “om de griffie in kennis te stellen of u al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen”, waarvan de poststempel op de briefomslag als datum 15 november 2016 vermeldt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat echter niet akkoord met verzoekers stelling dat de op 2 december 2016 ingediende synthesesememorie tijdig was ingediend. Hiertoe overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het rechtsplegingsdossier een lijst van aangetekende zendingen van de Raad bevat die op 14 november 2016 aan de post werden afgegeven waaronder een aangetekende brief aan verzoeker. Het is niet omdat de brief op 15 november 2016 door de post naar verzoeker werd gestuurd, dat de brief op die datum ook door de griffie werd overhandigd aan de post. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de gegevens op de

door verzoeker ter terechtzitting overgelegde briefomslag dat de brief “succesvol aan [verzoeker] werd afgeleverd op 15 november 2016 op de door [hem] gekozen woonplaats”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat ingevolge de ontvangst van die brief door verzoeker op 15 november 2016 “niet langer [dient] te worden teruggevallen op het in artikel 39/57, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet vermelde vermoeden dat de kennisgeving is gebeurd vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd”, zodat “de in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bedoelde termijn van vijftien dagen ingaat vanaf 15 november 2016, wat maakt dat dinsdag 29 november 2016 de laatste nuttige dag was”.

8. Naar luid van artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 worden “de processtukken, alsook de betekeningen, kennisgevingen en oproepingen, [...] door de Raad verzonden bij ter post aangetekende brief met ontvangstmelding of per bode tegen ontvangsbewijs”. In artikel 4, § 1, van dat koninklijk besluit wordt bepaald dat “de termijn waarover de partijen beschikken, [...] in[gaat] met de dag van ontvangst van de aangetekende brief met ontvangstmelding, of in het geval bedoeld in artikel 3, § 2, derde lid met de dag van de verzending van de fax”.

Te dezen is de met toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet verstuurd brief van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de vraag of verzoeker een syntheseseminarie wenste in te dienen echter aangetekend zonder ontvangstmelding verstuurd. Om na te gaan of verzoekers syntheseseminarie binnen de in artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn was ingediend, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest derhalve niet uit te gaan van de datum van ontvangst, die door artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 enkel is voorzien in het geval van een aangetekende brief met ontvangstmelding.

9. In artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 is wel op algemene wijze en dus ook voor een gewone aangetekende brief bepaald dat “de datum van het postmerk of, bij verzending bij fax, de datum die het toestel van de Raad vermeldt op de fax, [...] bewijskracht [heeft] zowel voor de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering”.

Het postmerk op de bewuste briefomslag, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, vermeldt 15 november 2016 en dit wordt noch in het bestreden arrest noch door de partijen betwist. Vermits het postmerk bewijskracht heeft voor de verzending, kan een vermelding op E-tracker of een ander stuk van de postdiensten hieraan geen afbreuk doen. De verwijzing door de verwerende partij naar een aantal arresten van de Raad van State betreffende het gebruik van E-tracker is niet dienstig omdat het gevallen betrof waarin geen (leesbare) poststempel voorhanden was.

Nu ingevolge de bewijskracht van de poststempel 15 november 2016 als datum van verzending geldt, dient te worden teruggevallen op het in artikel 39/57, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde vermoeden dat de termijn begint te lopen “wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”. Hieruit volgt dat verzoeker beschikte over een termijn om de syntheseseminarie in te dienen van 15 dagen vanaf de derde werkdag die volgt op 15 november 2016, zodat 2 december 2016 de laatste nuttige dag was om die syntheseseminarie in te dienen.

10. Het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 39/57, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet en artikel 4 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 betreft. Deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 183.280 van 2 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques